

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 169.

54de Møde.

Mandagen den 29de April.

(Fortf.)

Kierregaard (fortsat): Han behøver ikke at tilsvare mere i Form af Capital til de Berettigede; og deraf har han endog Lov til at berøve dem een Femtedeel, og vil i saa Fald, som ethvert sundt Overblik vil vise, endnu i Grunden rimeligviis berøve dem een Femtedeel til. Thi det skulde være underligt, om det ikke var indlysende for Enhver, at den, som faaer en Rente-Indtægt af en Capital, beløbende sig til $\frac{1}{5}$ af, hvad hidtil Godset gav i Fæste-Afgift, han har den størst rimelige Udsigt til, inden de næste 20 Aar, og i alt Fald inden en Menneſſe-Alder, atter at see denne Capital eller Renten deraf betydeligt reduceret, — saa den ulykkelige Fideicommissberettigede, som, indtil en saadan Lov udkom, drømte om, at han havde Udsigt til at komme i Besiddelse af et Gods, der allerede nu forrenter en Capital af 100,000 Rbd., og som, dersom det efterhaanden blev solgt, sagtens vilde være det Dobbelte værd, han kommer til at gjøre Regning paa, naar Vedkommende vilde bruge hele deres Fordeel, at faae en Capital af 80,000 Rbd., med Udsigt til at opleve den Begivenhed, at, naar engang i de store Stater en Renteconversion finder Sted, hvorved saa ogsaa her Renten i det Hele nedfattes til 3 Procent; hans Rente ogsaa nedfattes til 3 Procent, eller vel ogsaa, naar, som det gaaer med Capitaler, et Uheld med den indtræffer, en Deel af Capitalen gaar tabt for ham. Jeg tilstaaer, at i et Land og hos et Folk, hvor man har talt om at affasse Lotteriet, der bliver det mig heelt betænkeligt, naar jeg stiller mig Sagen saaledes for; thi det forekommer mig, at det er et Lotteri af en ganske egen Art, der vil spilles, naar dette Lovforslag gaaer igennem, et Lotteri, hvor det ret vil

komme til at gaae efter det gamle Ord, som Juristerne endnu bruge, men dog nok kun bruge med Ironie: „Beati possidentes“, det er: „Lykkelig er den, som har Tingen i Hænde“. Thi Udsigten til at faae den herefter, den er der ikke meget at gjøre ved, men at være i Besiddelsen for Diebliffet, det kan man gjøre sig saa overvætted fordeelsagtigt, hvis nærværende Lov bliver vedtagen, at de Andre kun kunne skatte sig lykkelige med Bjergrødkens Ord: „Salige ere de Fattige.“ (Atter): Det er derfor min Overbeviisning, at jeg for det Første maa stemme imod § 4 og for det Andet, naar den skulde gaae igennem, og naar ikke anderledes begavede Mænd, der anderledes ere inde i disse Forhold, maatte give Midler til betydeligt at amendere denne Lov i det Hele, stemme mod den fra først til sidst. Thi det er min Overbeviisning, at § 4 i Loven, som den foreligger, synes at være det Samme som Lodderne i et almindeligt Stueuhr, og at der er sørget godt for, at Lodderne have den behørig Vægt, saa jeg er ganske sikker paa, at Stueuhret vil gaae og falde til Slag atter og atter. Men det forekommer mig, at det, der skulde være Perpendiculen, eller Regulatoren, — eller hvad den ærede 1ste Landstthingsmand for 9de Bælgfreds (Dahl) sagde — det dobbelte Hensyn til Fæstegodssets Afhændelse til Selveiendom og til de Fideicommissberettigedes Interesse, at denne Perpendicul eller Regulator ikke vil mægte disse Lodder. Det forekommer mig, at vi vilde her komme til at gjøre den samme Erfaring, som man undertiden ogsaa har gjort med Stueuhre, at de falde til Slag uafsladeligt, og at saaledes ogsaa Tilslag og Hammerflag vil bevirke, at det ene Gods gaaer bort efter det andet, medens de Fideicommissberettigede see efter det med vaade Dine; ja at det, hvis Loven antages, vil blive en Hverdagsbegivenhed her i Danmark.

Kierck: Jeg skal tillade mig at erklære, at